

ложе, последнитѣ му думи, винаги пълни съ грижа за родната земя:

„Пазете Иоана... Пазете го...“

Екливъ гръмъ отъ барабани, бранни викове и победни викове, гжстъ и безспиренъ тропотъ отъ коне... Грохотъ отъ катапулти и балисти... И навсѣкжде, срѣдъ бурята на боя, срѣдъ страшния викъ на победата — оная висока незабравима осанка, съ дългитѣ посребрени кждрици, съ устремень напредъ соколовъ взоръ...

Сякашъ нѣщо разкъса гърдитѣ му, задуши гърлото му. Радулъ стисна челюсти, сподави избликналата дълбока въздишка, незабелязано изтри окоето си.

— Идатъ люде... — пошълна другарѣтъ му.

Двамата се отдалечиха, застанаха задъ една колона. Къмъ гроба на Калояна се отправиха две жени. Едната поедра, тъмноока. Другата руса, стройна. Съ китка морави димитровчета въ рѣще.

— Да си ходимъ — побутна челникѣтъ Радула.

Ала момѣкѣтъ не помръдна, поразенъ и очарованъ.

— Милкана... — пошълна той — дѣщерята на великия примикюръ...

Челникѣтъ дигна очудено вежди, поклати глава.

— Това не е дѣщерята на великия примикюръ. Той изобщо нѣма дѣщери. Това е Белослава. Баща ѣ бѣше покойниятъ князь Белота, великиятъ доготетъ на Асеновци. Но тя е черноока като майка си, ромейката Зоя.

— Азъ не говоря за чернооката, а за другата — и Радулъ посочи къмъ русата девойка.

Челникѣтъ го изгледа поразенъ.

— Та това е царкинята! Дѣщерята на Калояна...

Радулъ се дръпна сякашъ досегнатъ отъ огънь. Очитѣ му неволно пакъ се отправиха къмъ дветѣ жени. Русата бѣ оставила цвѣтята върху бѣлия мраморъ и сега наливаше зехтинъ въ кандилото. Следъ това тя застана нѣколко мига, оглжбена въ молитва, прекръсти се, поклони се. И погледна наоколо си.

Когато минаваха край двамата мъже, които се све-